

- utrzymanie w mocy skutków rozporządzenia 1385/2013 do czasu wejścia w życie nowego rozporządzenia opartego na właściwej podstawie prawnej;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Komisja żąda stwierdzenia nieważności rozporządzenia Rady 2013/64/UE, które zostało przyjęte na podstawie art. 349 TFUE.

Komisja zarzuca Radzie przyjęcie owego rozporządzenia, choć Komisja proponowała przyjęcie owego aktu w oparciu o sektorowe podstawy prawne, a mianowicie art. 43 ust. 2 i art. 168 ust. 4 lit. b) TFUE.

Komisja uważa, że zgodnie z celem zaskarżonego rozporządzenia, art. 349 TFUE nie może być użyty jako ważna podstawa prawna. Ów art. 349 TFUE ma zastosowanie jedynie wówczas, gdy chodzi o odstąpienie od zasady zastosowania prawa pierwotnego do regionów najbardziej oddalonych, jak ustanowiono w art. 355 ust. 1 TFUE. Tymczasem, sporne rozporządzenie, jedynie dostosowuje prawo wtórne bez odstępstwa od traktatów, aby zareagować na sytuację powstałą w związku ze zmianą statusu Majotty. Interpretację tę potwierdza nie tylko brzmienie art. 349 TFUE, lecz również system podstaw prawnych traktatu, a także geneza owego artykułu.

⁽¹⁾ Dz.U. L 354, s. 86.

Skarga wniesiona w dniu 21 marca 2014 r. Parlament Europejski przeciwko Radzie Unii Europejskiej

(Sprawa C-136/14)

(2014/C 175/34)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Parlament Europejski (przedstawiciele: J. Rodrigues i L. Visaggio, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Rada Unii Europejskiej

Żądania strony skarżącej

- Stwierdzenie nieważności dyrektywy Rady 2013/64/UE z dnia 17 grudnia 2013 r. zmieniającej dyrektywę Rady 91/271/EWG i 1999/74/WE oraz dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2000/60/WE, 2006/7/WE, 2006/25/WE i 2011/24/UE w związku ze zmianą statusu Majotty względem Unii Europejskiej ⁽¹⁾;
- obciążenie Rady Unii Europejskiej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Parlament Europejski żąda stwierdzenia nieważności dyrektywy Rady nr 2013/64, która została przyjęta na podstawie art. 349 TFUE.

Parlament uważa, że wybór podstawy prawnej dokonany przez Radę jest błędny, ponieważ środki stanowiące przedmiot zaskarżonej dyrektywy są objęte kompetencjami Unii w ramach różnych wspólnych polityk. Środki te powinny być zatem zostać przyjęte w oparciu o sektorowe podstawy prawne w dziedzinach ochrony środowiska, rolnictwa, polityki społecznej i zdrowia publicznego, a mianowicie art. 43 ust. 2, art. 114, art. 153 ust. 2, art. 168 i art. 192 ust. 1 TFUE, a nie na podstawie art. 349 TFUE

Zdaniem Parlamentu środki, których celem nie jest sprostanie problemom natury gospodarczej i społecznej, jakie występują w regionie najbardziej oddalonym poprzez odstępstwo od pełnego zastosowania prawa Unii w danym regionie nie mogą zostać oparte na podstawie prawnej art. 349 TFUE. W związku z tym w zakresie zastosowania owego artykułu nie mieszczą się środki, które mają jedynie na celu odroczenie zastosowania niektórych przepisów prawa Unii do regionu najbardziej oddalonego.

⁽¹⁾ Dz.U. L 353, s. 8.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Administratiwen syd Sofia-grad (Bułgaria) w dniu 28 marca 2014 r. – Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti przeciwko Baszirowi Mochamedowi Alemu Machdiemu

(Sprawa C-146/14)

(2014/C 175/35)

Język postępowania: bułgarski

Sąd odsyłający

Administratiwen syd Sofia-grad

Strony w postępowaniu głównym

Strona skarżąca: Direktor na Direkcija Migracija pri Ministerstvo na wytresznite raboti

Druga strona postępowania: Baszir Mochamed Ali Machdi

Pytania prejudycjalne

- 1) Czy art. 15 ust. 3 i 6 dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2008/115/WE⁽¹⁾ z dnia 16 grudnia 2008 r. w sprawie wspólnych norm i procedur stosowanych przez państwa członkowskie w odniesieniu do powrotów nielegalnie przebywających obywateli państw trzecich interpretowane w związku z art. 6 i 47 karty praw podstawowych w związku z prawem do kontroli sądowej i do skutecznej [ochrony sądowej] należy interpretować w ten sposób, że:
 - a) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego organ administracyjny w każdym miesiącu ma obowiązek dokonania kontroli środka detencyjnego, bez wyraźnego obowiązku wydania decyzji administracyjnej, oraz jest z urzędu zobowiązany do przedstawienia sądowi wykazu obywateli państw trzecich, w odniesieniu do których stosuje się środek detencyjny przez okres przekraczający ustawowo określony maksymalny okres stosowania pierwotnego środka detencyjnego z powodu występowania przeszkód uniemożliwiających wydalenie, organ administracji ma, z chwilą upływu okresu określonego w indywidualnej decyzji o zastosowaniu pierwotnego środka detencyjnego, obowiązek wydania wyraźnej decyzji po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, czy też ma obowiązek zwolnienia osoby?
 - b) w wypadku gdy zgodnie z prawem krajowym państwa członkowskiego sąd ma kompetencję do wydania, po upływie przewidzianego w prawie krajowym maksymalnego okresu stosowania pierwotnego środka detencyjnego w celu wydalenia, postanowienia o przedłużeniu okresu stosowania środka detencyjnego, o jego zamianie na łagodniejszy środek lub o zwolnieniu obywatela państwa trzeciego, w okolicznościach postępowania głównego sąd musi dokonać kontroli zgodności z prawem decyzji wydanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego, zawierającej prawne i faktyczne podstawy konieczności przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego i długość owego okresu, orzekając co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?
 - c) w wypadku gdy owa decyzja zawiera wyłącznie przyczyny uniemożliwiające wykonanie decyzji o wydaleniu obywatela państwa trzeciego, przepisy te pozwalają sądowi, dokonującemu kontroli zgodności z prawem decyzji wydawanej po przeprowadzeniu kontroli środka detencyjnego z punktu widzenia przewidzianych w prawie Unii podstaw przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, na rozstrzygnięcie – wyłącznie na podstawie faktów podniesionych przez organ administracji i dowodów przedstawionych przez ten organ oraz zarzutów i faktów podniesionych przez obywatela państwa trzeciego – co do istoty w kwestii przedłużenia okresu stosowania środka detencyjnego, jego zamiany lub zwolnienia osoby?